

Красимир Добрев: Тревожното е, че живеем в епохата на копи - пейст

„Тревожният елемент е, че живеем в епохата на копи – пейст. Изследователският момент започва да се губи при копи пейст. Той е важен, но по-важен е изследователският момент. И започват да изчезват обратните връзки”. Това казва художникът Красимир Добрев, един от тримата автори в изложбата „Ленива проходимост или за прерисуваната фотография като живопис” в столичната One Gallery.

Другите двама участващи художници са Красимир Карабаджаков и Свилен Стефанов. „Искаме да не се загуби чувството за автентичния откривателски усет на художника. Защото започвам да не различавам кой е авторът. Но не бива да се приема на сериозно всичко, което правим”, казва Красимир Добрев. Към изложбата има и манифест, за който художникът казва, че е по-скоро закачка, въпреки че тримата държат на тези принципи. „Държа да кажа, че манифестът не е на сериозно, времето на манифестите отдавна е отминало. Ние не размахваме с колегите Свилен Стефанов и Красимир Карабаджаков изисквания какво трябва да се прави или не трябва да се прави. Накрая казваме, че всеки може да си прави това, което си иска. Но ние съобщаваме, че има тревожен момент”, казва Добрев.

Една от картините на Красимир Добрев в One Gallery

Тревожният момент според него е, че се поява масов подтик сред художниците, дори и младите, да са свързани с дигиталния образ. Красимир Добрев не отрича стойността на фотографията, както професионалната, така и любителската, но не приема ленивото ѝ трансформиране в живописа. Уж под формата на някакво псевдоноваторство или иновативност. Според него е възможно по някакъв начин да бъде включван и фотообраз, но само ако има контекст и то не само изобразителен, но и смислов. При това не просто прерисуван или надрисуван. „Връзката с фотографията е, че напоследък се забелязва млади хора и не толкова млади, които тръгващи да правят изкуство го свързват с дигиталния фотоапарат. И прехвърляйки го в изображението, което може да бъде много интересно, виждаме една безпомощност, че не може да се изработи онова единствено и уникално, случващо се само при изобразяването от един субект - художник”, добавя Красимир Добрев.

НАЦИОНАЛЕН
ДАРТЕЛСКИ ФОНД
„13 ВЕКА БЪЛГАРИЯ“

10 ГОДИНИ МАГИСТЪРСКА ПРОГРАМА
„ДИГИТАЛНИ ИЗКУСТВА“ В НХА
19.11 - 23.11.2018г.

artSofia

Галерии, изложби, събития
Sofia Art Galleries

СТОПРНА ОБЩНА
НАГРАДИ ЗА ЯРКИ ПОСТИЖЕНИЯ В ОБЛАСТТА НА КУЛТУРАТА
ЮЛИ 2014 - ЮЛИ 2015 г.
ОБЛАСТ „ЖУРНАЛИСТИКА“
ГРАМОТА
НА
Зелина Анастас
Стефан Джалмизов
ЗА САЙТА „ВЪПРЕКИ.COM“
17 СЕПТЕМВРИ 2015 г.
НОРДАНКА ФАЩИОЛОВА
КМЕТ НА СОФИЯ

В Манифеста пише: „...- Прерисуваната фотография не е нищо друго, освен една епигонска система за печелене на доверие. „Извоюваното” доверие е съчетано с епистемологична гордост, обуславяща обективната действителност, спазвайки сериозна дистанция на неутралитет. При съзнателно самоопределение, системата е обречена на пълна безпомощност пред субективната действителност на изкуството, особено пред борбено -критичния му вариант, който все още не е приключил етап от историята.

- Едрите мазки и контрастните петна не носят спасение от вкаменелостта на фотографския образ и много често се чудим кой е авторът. Хиперреализмът отдавна реши въпроса за авторството и днес сякаш няма нужда от нищо повече.

- Прерисуваната фотография днес се е превърнала в общодостъпна величина и базис на абсолютното сигурно: „Искаш да изразиш болка, вижда се болка. Необходимо ти е мащабно внушение, вижда се такова“.

- Живописната фотографираност в българското изобразителното изкуство вече е основа за ленива проходимост”, пише в пасаж от Манифеста, който е част от изложбата.

Красимир Добрев

Красимир Добрев отбелязва, че този текст е започнал да бъде писан през 2012 година. Той забелязва няколко тревожни момента не само в България, но и в световен мащаб. И това полека лека започва да се превръща в обективна истина и става като че ли качество. Има предвид, че фотографията много силно влияе на живописиста. В едни години е била от голяма полза – взаимовръзката между живопис и фотография в началото на 20 век и нататък. „Нямам пред вид само прерисуването. Аз съм прерисувал, но съм го използвал в контекст. Не толкова буквалното прерисуване. То ако е в контекст, всичко е наред. Ако се върнем към годините на хиперреализма или фотореализма през 60-те годни, той си изигра много добре ролята. Този интересен момент си оказва влиянието и се разви. И се появиха много хубави неща и продължават да се създават. Но художниците съзнателно го правят и знаят защо. Сега обаче виждам, че гаранцията за успех непременно е свързана с като че ли безпомощно употребяване на фотографския дигитален образ от този, който го нащраква”, казва Красимир Добрев.

"Въпреки.com" е носител на Националната награда "Хр. Г. Данов" за 2015 г.

Like 58 Share

REBLOG

Това е интерпретацията на художника на стари снимки

В изложбата той показва свои предишни творби, в които демонстрира как интерпретира картички от 20-те години на баба му и дядо му. „Аз ги превърнах в лост от друг род - не само от първи род. Това беше желание да се разкрия. Но тогава беше интересно в онези години, сега бих тръгнал към нещо ново. Трябва да сме гъвкави към нещата”, казва художникът. Впрочем характерно за него е, че използва иронията, гротеската и винаги това има съвременен контекст дори, когато поглежда към миналото. „Започнах от сюрреализма, защото в България нямаше такъв. Още от ученически и студентски години съзнателно го правя, но не срещнах подкрепа от моите преподаватели, а одобрение от моите връстници, от които много съм се учил. Вземам от всеки и държа да е свързано с времето. Живеем в ерата на масовата култура и на фестивалната култура. Обичаме да се развличаме, което няма лошо, да лекуваме стреса с добре прекарано свободно време. Това добре, но не съм съгласен, че е терапия. Терапия е, когато ти зашлевят един шамар и се опомниш. Или за горещата и студената вода една след друга. И тогава инстинктът ти не е никакъв ленив инстинкт, а ти си готов за самосъхранение”, казва Красимир Добрев.

Той и Красимир Карабаджаков идват от нашумялата през 90-те години група „Диско’95“ /включваща още имена като Кольо Карамфилов, Румен Жеков и Димитър Митовски/. Името на Свилен Стефанов пък ни отвежда към друга еманация на скандалната известност от 90 -те – столичната група XXL, която не се нуждае от специално представяне, особено след миналогодишната ѝ ретроспектива в Националната галерия. Подобна симбиоза е изключително любопитна, доколкото е известно, че през 90 - те отношението между тези групи можеше да се определи като подчертано хладно. Но вероятно можем да си обясним променените позиции и с появата на Красимир Добрев в изложбите на XXL след 2000-та година. Художникът си спомня за голямата изложба през 1998 на „Диско 95”. Инициатор, както за групата, така и за изложбата е бил Кольо Карамфилов. „Той въведе театралния принцип на работа, който беше много успешен. И автоиронията. Сценографията беше в по-малка степен, принципът беше критичен и самокритичен”, спомня си Красимир Добрев.

А ето как горната снимка е включена в контекст от Красимир Добрев

И още: „В онзи момент имаше голям въртоп от вулканична лава от навлизането на западните практики в нашето изкуство и бяхме малко против. Да взимаш наготово и да се изтъкваш, че това е съвременност, не ни харесваше. Затова включихме разказа, ръчната изработка, рисуването с ръка, което някои смятаха за ретроградно. И другото, за което ни критикуваха беше, че държахме връзка с художници, които са доста по-възрастни от нас. Но благодарение на тях стъпваха много неща в нашето изкуство. И тази наша връзка и приемственост подразни някои хора. Подразни ги и нашата мащабна мисъл. Правихме изложби в големи пространства, умеехме да общуваме с медиите”, казва Красимир Добрев.

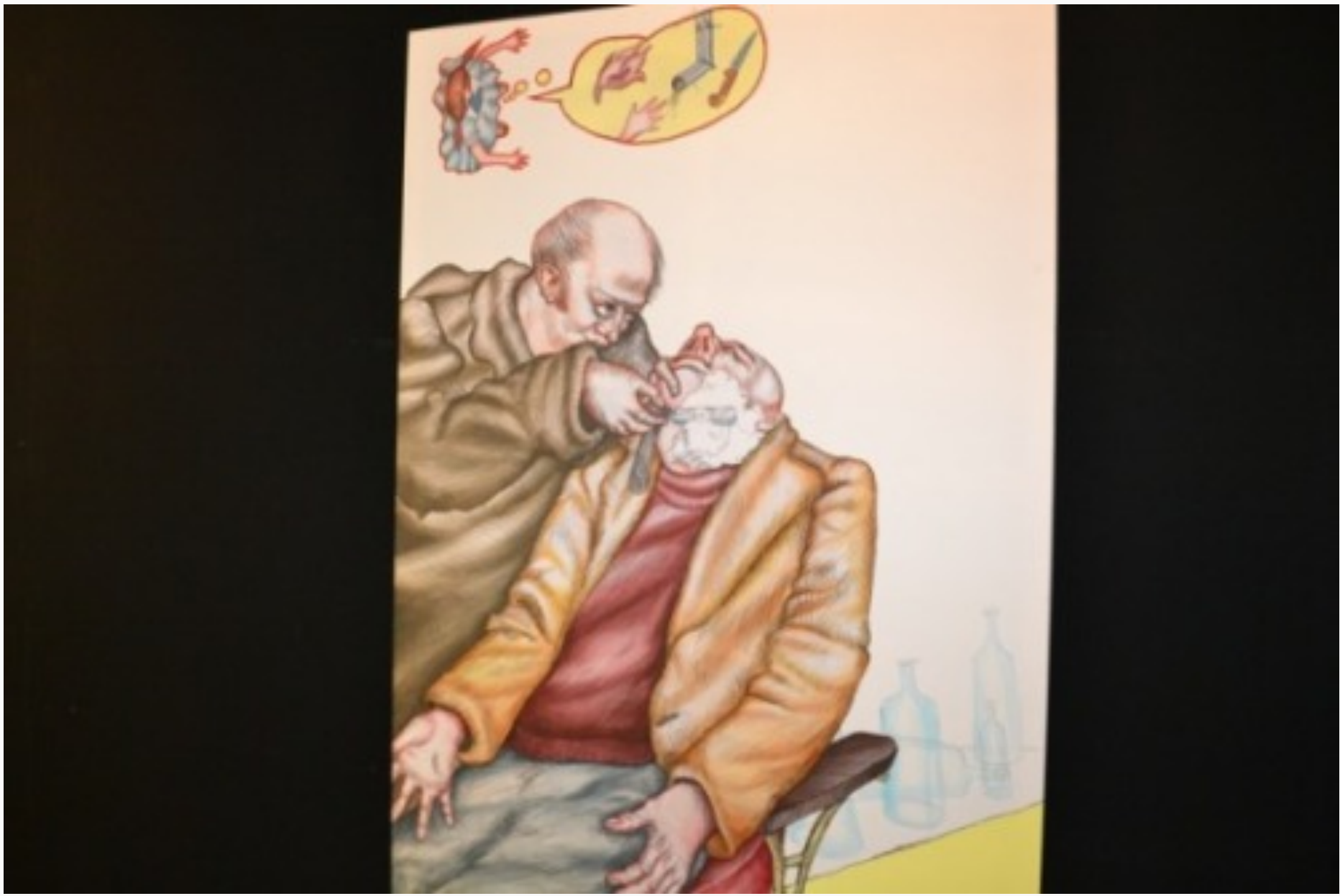

Колкото за избора на темите си казва: „Всичко става с наслагване. Започвам от едно, после надграждам. Получава се чудноват свят и сглобката е на втори план, след като човек е натрупал от своето духовно развитие и започва да си подрежда нещата. Моята цел от ученически години е да задържам пред картините си зрители. И успях понякога, много често даже. Винаги казвам, че истината е по-важна от красотата. Красотата съществува в истината, значи ще я има. Обаче има фалшива красота при лъжата, там нещата са по-други. Тъгувам, когато липсва изобретателност”, казва художникът.

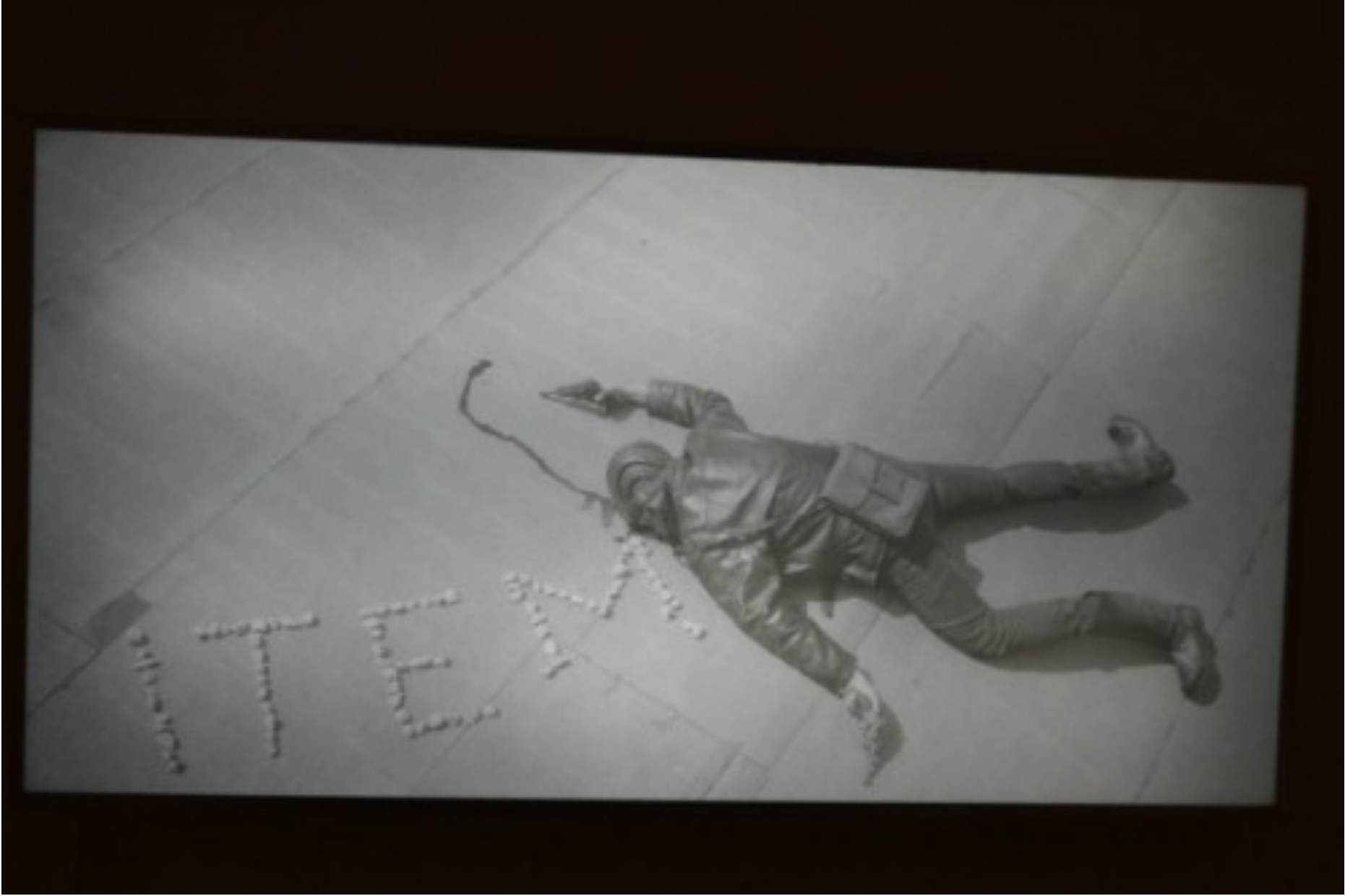
Красимир Добрев /вторият отляво/ и Свилен Стефанов /пред микрофона/ при откриването на ретроспективната изложба на група XXL в Националната галерия

Обаче от 10-11 години е спрял да рисува. Но има идеи, които вероятно ще отприщят отново нещата. Просто не иска да прави неща насила ако не са узрели. „Една картина иска изчакване, съхнене, после узряване”, обяснява той. Казва, че преди време е рисувал една картина дори две години и то по осем часа на ден. Причината обаче да спре е разочарованието. „Разочарованието беше и защото да показваш или да не показваш, няма никакво значение”, казва Добрев. Иначе не спира да работи, но с други средства – преподава в Пловдив, занимава се с видеоарт и пърформанси, пише дисертация за художествения живот в Сливен преди години. Не е само изобразителният момент, в който може да се реализира творецът. „Важно е ако имаш да съобщаваш нещо важно за днес, винаги трябва да го направиш. Аз си избирам публика и това ме зарежда. Всяка реакция е важна и да не е директен контактът, веднага усещам зрителя”, споделя Добрев.

Картината на Красимир Добрев “Контра” беше показана в изложбата “Спорът за реалността”

Междувременно през 2015 година е направил една картина, която видяхме на изложбата „Спорът за реалността”. И това е било мобилизиращ момент за него. Убеден е, че трябва да споделяме. Независимо дали критиката харесва една или друга творба, един или друг художник. Но не приема разделението на лагери в изобразителното ни изкуство, което наблюдаваме. Въпреки, че и по-рано е било така. Спомня си, че преди време са били срещу XXL, а сега са заедно. Както вече споменахме, Красимир Добрев участва в неотдашната тяхна изложба в Националната галерия, а сега са заедно в тази изложба със Свилен Стефанов, един от създателите на групата. А за противопоставянето казва: „Подобен род поведение е една голяма тъпотия. Нека преоценяваме нещата. Кое е трайното ?”.

Пример за неговата гледна точка към изкуството и света е една показана негова творба в изложбата в One Gallery. Тя е с изображение и текст като интерпретира и се заиграва с една английска дума:

„ITEM – ПО СЪЩИЯ НАЧИН

ITEM

- I.n съществително 1. точка, пункт /в списък/; параграф; номер /в програма/; 2. новина, съобщение, бележка /във вестник/;

- II. adv наречие също /при изброяване/; v глагол отделям по точки; включвам, като точка

(ENGLISH – BULGARIAN DICTIONARY – “GABEROFF” – 1998 – 1999

w.w.w.eurodict.com)

1. ТОЧКА

- допирна точка ми е главата

- пресечна точка ми е банката за кръв и за спестявания

- опорна точка ми е опората

- точка на замръзване ми са стоковите отношения

- точка на кипене ми остава астрологията, като наука извън биологията, метафизиката и селското стопанство

- точка на топене са дните на веселие в една държава

- прицелна точка ми е отнемането на живота на религиозна основа

- огнева точка ми е разтопяване и унищожаване на бронзови скулптури и скулптори

- точка и запетая ми е свекърва и снаха

- по първа точка от дневния ред, никой няма право да говори

- виновен съм по всички точки, защото имам българско гражданство

- победител по точки си, когато самолетът се приземи успешно

- изходна точка си остава огневата точка

- гледната точка няма нищо общо с майката и детето

- кулминационна точка си остава фактът, че си съвсем гол на улицата, но ти не осъзнаваш това

- турям точка на моята самота

- точка по въпроса...” и т.н. в същия дух още 10 точки, датирани от 2011 година.

А колкото за Манифеста, ето и финалът му в цитат:

„...- Въпреки всичко гореказано, дали някой ще прерисува, или пък ще надрисува фотографски образи си е негова лична работа, и ние, бидейки преди всичко хуманисти, сме принципно преизпълнени с уважение към неговия труд, дори последният да ни се вижда напълно безсмислен. И подчертаваме, че изцяло сме на страната на новите технологии в изкуството, но това, разбира се, не ни пречи да правим каквото си искаме”, пишат тримата художници Красимир Добрев, Свилен Стефанов, Красимир Карабаджаков и добавят:

„Очаквайте скоро от същите автори:

1. Пепелчуци и лайнушки. Защо да не използваме в изкуството прах, кал, пръст, слама, косми, нокти и др. (Хигиенен справочник)
2. Вулгарен псевдокосмисъм и квазивъзвишен битовизъм. Как да тълкуваме призивите за духовност в българското изкуство. (Наръчник от неотложни морални препоръки).”

Откъс от разговора с Красимир Добрев можете да чуете [тук](#)

А Красимир Добрев заявява, че все пак всеки отговаря сам за себе си. И завършва: „Щастието е едно глуповато състояние. Мъдростта идва в горещата и студената вода, и човек трябва да балансира и в едното, и другото. И да работи върху устойчивостта и защитните сили в себе си. Изкуството е една защита. Ти се защитаваш, то не е както казва някой – аз си го правя за себе си, за да се чувствам добре и се забавлявам. Какво се забавляваш? Знам, че самозадоволяването си е твой проблем. Какво ме интересува това нещо? Защо трябва да го споделям, че ти си се забавлявал? Дай да видя какво си открил, дай да науча нещо от теб, това е по-интересно за мен”, казва Красимир Добрев. ≈

Текст и снимки: Стефан Джамбазов